

РЕШЕНИЕ

№ 2991

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Ева Пелова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2664** по описа за **2022** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор /КФН/ представлявана от юрисконсулт А. Г. срещу Решение от 15.02.2022г. по нахд №16611/2020г. по описа на Софийски районен съд, 104-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № Р-10-741/12.08.2019г. на заместник председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционна дейност“, с което за три нарушения на чл.395, §3 във вр. с §1, ал.1 от Регламент /ЕС/ №575/2013 на Инвестиционен посредник [фирма] са наложени: имуществена санкция в размер на 5000,00 лв. относно голямата експозиция към Unicredit G. с ID[ЕИК]; имуществена санкция в размер на 5000,00 лв. относно голямата експозиция към [фирма] и имуществена санкция в размер на 5000,00 лв. относно голямата експозиция към „ИНГ Б. н.в. – клон С. К..

Наведени са доводи за неправилност на постановеното съдебно решение, поради нарушение на материалния и процесуален закон. Посочено е, че становището на съда е в разрез с разпоредбите на чл.395 от Регламент (ЕС) №575/2013. Неправилно съдът бил определил и датата на всяко едно от нарушенията, за които е издадено наказателното постановление. Сочи се също, че не е било необходимо в правната

квалификация на всяко едно от трите деяния да бъде очертана връзката с чл.396 от Регламента. Счита, че не се дължат разноски за изготвяне на експертиза, въпреки изхода на спора и прави възражение за прекомерност на разноските на ответната страна. Касаторът претендира разноски за всички съдебни инстанции и оспорва размера на евентуално претендирани разноски от ответника по касация.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт Г. която поддържа касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адв. К..

Ответникът по касация – Инвестиционен посредник /ИП/ [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителите В. И. и К. В. чрез пълномощника си адвокат Д. К. оспорва касационната жалба. Моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение, като излага подробни аргументи за това в отговор на касационната жалба и в писмени бележки до съда. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Предмет на касационно оспорване е Решение от 15.02.2022г. по нахд №16611/2020г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

ИП [фирма] е дружество, лицензирано от КФН за предоставяне на инвестиционни услуги и извършване на инвестиционни дейности, съгласно чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от ЗПФИ, като в качеството си на инвестиционен посредник се явява институция по смисъла на чл. 4, §1, т.3 от Регламент (ЕС) №575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) №648/2012. В изпълнение на задължението си за предоставяне на информация за големи експозиции, с вх.№РГ-03-00-3 от 11.02.2019г., ИП„Т. 212“ Е. е предоставило в КФН отчет в електронен формат за големите експозиции към 31.12.2018г., отнасящо се за четвъртото тримесечие на 2018г. В справка „С 26.00 - Максимален размер на големите експозиции (Максимален размер на ГЕ)", част от горния отчет, изчисленият максимално допустим размер за всяка отделна голяма експозиция е 8 814 109,25 лв., като 25% от приемливия капитал, а именно 25% от 35 256 437 лв. Съдът е приел, че според данните в горепосочения отчет, ИП [фирма] има три големи експозиции както следва:

- 1.към „Unicredit G." в размер на 22 292 724,61 лв., формирана на 25.01.2018 г.
- 2.към „Банка ДСК" ЕАД в размер на 12 738 687,77 лв., формирана на 28.03.2018 г. и
- 3.към „ИНГ Б." н.в. - клон „С.“ К. в размер на 15 537 465,22 лв., формирана на 28.03.2018 г.

На жалбоподателя е съставен АУАН от Н. Д., който е бил и свидетел по делото. Въз основа на съставения АУАН заместник председателят на Комисията за финансов надзор е издал обжалваното наказателно постановление. По делото е приета и изготвената съдебно-икономическа експертиза.

За да отмени наказателното постановление районният съд е приел, че наказващият орган не е посочил връзката на деянието с чл.396 от Регламент (ЕС) №575/2013. Съгласно разпоредбата на чл.396, §1 от Регламент (ЕС) №575/2013 ако по изключение експозициите превишават максималния размер по член 395, параграф 1, институцията своевременно докладва стойността на експозицията на компетентните органи, които могат, когато обстоятелствата го изискват, да определят на институцията срок, в който да започне да съблюдава максималния размер. Когато за максимален размер се прилага сумата от 150 милиона евро, посочена в член 395, параграф 1, компетентните органи могат да разрешават за всеки отделен случай превишаване на максималния размер от 100 % от приемливия капитал на институцията.

Разпоредбата на чл. 395, §1 посочва условията за съставомерност на деянието, а именно институцията не формира към даден клиент или група от свързани клиенти експозиция, чиято стойност надвишава 25 % от приемливия капитал на институцията след отчитане на ефекта от редуцирането на кредитния риск съгласно членове 399 - 403. Когато този клиент е институция или когато група от свързани клиенти включва една или повече институции, тази стойност не надвишава по-голямата от следните две стойности: 25 % от приемливия капитал на институцията или 150 милиона евро, при условие че сборът на стойностите на експозициите, след отчитане на ефекта от редуцирането на кредитния риск съгласно членове 399 - 403, към всички свързани клиенти, които не са институции, не надвишава 25 % институцията.

Във връзка с посочената разпоредба СРС е приел, че административнонаказващият орган не е попълнил състава на деянието, като е пропуснал да наведе факти, относно отчитане на ефекта от кредитния риск съгласно членове 399-403 от Регламент (ЕС) №575/2013, както и да направи извод дали не се надвишава разумен максимален размер от приемливия капитал на институцията. Посочил е също, че е налице неотстранимо процесуално нарушение при съставяне на наказателното постановление по чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, като времето на извършване на деянието не е посочено в съответствие с фактите – хронологията на формиране на трите големи експозиции.

Съответният максимален размер, определен в параграф 1 на чл.395 от Регламента следва да се съблюдава при спазване на чл.396 във всеки един момент /чл.396, параграф 3/. В случая отчетът е към 31.12.2018г., респ. посоченият в него размер е към 31.12.2018г, така както е приел в оспореното НП административнонаказващият орган. Изводът на СРС за неправилно определена дата на нарушенията е неправилен.

Съставомерните елементи на нарушението на чл.395, §3 от Регламента се формират от разпоредбите на чл.396 и чл.395, §1. Този извод следва от текста на разпоредбата на чл.395, §3, в който изрично са посочени чл.396 и §1 на чл.395 от Регламента. В оспореното НП, при определяне на правната квалификация административнонаказващият орган не е посочил разпоредбата на чл.396 от Регламента, поради което квалификацията на нарушението е непълна и неправилна. В мотивите на НП не са развити и съображения за спазване на член 396 от Регламента, което е предпоставка за разглеждане на останалите елементи от състава на нарушението.

Описанието на нарушението с всички съставомерни елементи произтича от

необходимостта да се конкретизира нарушението, с цел упражняване правото на защита в пълен обем. Непълната квалификация на нарушението и липсата на мотиви за съставомерни елементи на нарушението ограничават и съдебния контрол. Правилно районният съд е приел, че допуснатите съществени процесуални нарушения са основание за отмяна на оспореното НП.

С касационната жалба се оспорва решението на СРС и в частта, с която КФН е осъдена да заплати по сметка на СРС размера на разноските за съдебно счетоводната експертиза, извършена в производството. Възражението е неоснователно. Отговорността на КФН произтича от правилата на чл.63д ЗАНН във вр. с чл.143, ал.1 от АПК.

С оспореното решение съдът е присъдил в полза на ИП“Т. 212“ сумата 2347,00 лв., разноски по делото. Приел е, че възражението за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение е неоснователно, поради това, че делото е разглеждано два пъти на въззивна и един път на касационна инстанция. Взел е предвид и общия размер на имуществените санкции.

Касационният съд констатира, че в производството по нахд № 14363/2019г. по описа на СРС, ИП“Т. 212“ не е претендирал присъждане на разноски. Към този момент разноските по нахд са се претендирали по друг ред, поради което неправилно с оспореното решение са присъдени разноски за това производство в размер на 1408,20 лв..Разпоредбата на чл.65д от ЗАНН няма действие по отношение на възникнали правоотношения преди приемането й с ДВ, бр. 109 от 2020г. В производството по кнахд № 5831/2020г. по описа на АССГ са представени доказателства за сумата 938,80 лв. с ДДС – адвокатски хонорар, която правилно е присъдена. Предвид изложеното оспореното решение следва да се отмени в частта за присъдените разноски в полза на ИП “Т. 212“, за размера над 938,80 лв. до 2347,00 лв. Този размер е съобразен с действителната и правна сложност на казуса и е възнаграждение за производството по кнахд № 5831/2020г. по описа на АССГ и по нахд № 16611/2020г. по описа на СРС.

В настоящото производство ответникът по касация претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1056,14 лв. с ДДС, което следва да се присъди. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като този размер е съобразен с чл.18, ал.2 във вр. с чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Претенцията на касатора за разноски е неоснователна.

Предвид изложеното и на основание чл. чл.221, ал.2, пр.1 от АПК, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.02.2022г., постановено по нахд №16611/2020г. по описа на СРС, 104-ти състав, в частта, с която е отменено НП № Р-10-741/12.08.2019г. на заместник председателя на Комисия за финансов надзор, и в частта, с която Комисия за финансов надзор е осъдена да заплати в полза на Софийски районен съд сумата 312,00 лв. разноски за експертиза.

ОТМЕНЯ Решение от 15.02.2022г., постановено по нахд №16611/2020г. по описа на СРС, 104-ти състав, в частта, с която Комисия за финансов надзор е осъдена да

заплати на ИП [фирма] сумата 2347,00 лв. разноси за адвокатско възнаграждение, за размера над 938,80 лв. до 2347,00 лв.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на Инвестиционен посредник [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 1056.14 лева, разноси по настоящото производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.